

ואחת אזכרות של תפלין של ראש, וכןגדן עשרים ואחת אזכרות של תפלין של יד, שפלן עולות ארבעים ושתיים, כנגד השם של מ"ב, כתר היא י' על ראש הז', הגוף שלו ו', וספר תורה העמוד האמצעי, כולל שש ספירות מחסד עד יסוד, מלכות י' ועירה, בזה נעשית שביעי יום שבת, והיא אות תפלין, אות שבת, אות ברית, והוא כתר כהנה וכתר מלכות. מצד הימין שנתנה תורה נקראת כתר תורה, וימין הוא הכהן, מצדו הוא כתר כהנה, והעמוד האמצעי הוא מלך, ומצד הגבורה בית דין הגדול, יוצאת משם אש ושורפת אותו, וכשהכהן יוצא בשלום מן ההיכל, באותו זמן יתעוררו הלויים בנגון.

ועוד, יש תקון חמישי בתפלה, התפלה היא כקרפן, כמו שבארנוהו הראשונים, תפלות כנגד תמידים תקנום. בא וראה, הקרבנות הם מארבעה מינים, שהם כנגד ארנה שור נשר אדם, שהם מצירים בכסא. יש קרפן שהיו מקריבים ישראל, והכהן היה מקריב את הקרבן שלהם. הקרבן הראשון - הקרבן שהיה מקריב לימין, זו תפלת השחרית, ואם היו זוכים, היה יורד דיוקן של ארנה והיה מקבל את הקרבן, וזה מיכאל שדרגתו חסד, הוא היה מקבל תפלת שחרית, ואם לא זכו, מה כתוב בקרבן? לכלב תשליכון אותו, שחושב אותו כטרפה, ובשביל זה היה יורד דמות פלב לקבל אותו דורון והקרפן, וזהו הפלב שאמר דוד, עליו השלום, הצילה מחרב נפשי מיד פלב יחידתי, וכל מלאכי חבלה דאינון פלבים צועקים צועקים במשמרת השניה של הלילה, הם צווחים ונובחים ואומרים הב הב, משום שהם מצד

דיד, דסלקין פלהו ארבעין ותריין, לקבל שמה דמ"ב, תגא איהי י' על רישא דז', גופא דיליה ו', וספר תורה עמודא דאמצעייתא פליל שית ספירן מחסד עד יסוד, מלכות י' ועירה, בה אתעבידת שביעי יום שבת, ואיהי אות תפלין, אות שבת, אות ברית, ואיהו כתר פהונה וכתר מלכות, מסטרא דימינא דאתייהיבת אורייתא אתקריאת כתר תורה וימינא איהו כהנא, מסטריה איהו כתר פהונה, ועמודא דאמצעייתא איהו מלך, ומסטרא דגבורה בית דין הגדול, נפיק מתמן אשא ואוקיד ליה, וכד כהנא נפיק בשלם מהיכלא, כההוא זמנא יתערוך לויים בנגוונא (כאן חסר והוא בתקוני זהר חדש).

ועוד אית תקוונא חמשה בצלותא, צלותא איהי כקרפנא, כמה דאוקמוהו קדמאין תפלות כנגד תמידין תקנום, תא חזי קרבנין אינון מארבע מינין, דאינון לקבל ארנה שור נשר אדם, דאינון מצויירים בכרסיה, אית קרבנא דהוה מקרבין ישראל, וכהנא הוה קריב קרבנא דלהוין.

קרפנא קדמאה, קרבנא דהוה קריב לימינא, דא צלותא דשחרית, ואם הוה זכין הוה נחית דיוקנא דארנה והוה מקבל קרבנא, ודא מיכאל דדרגיה חס"ד, איהו הוה מקבל צלותא דשחרית, ואם לא זכו מה פתיב בקרבנא (שמות כב ל) לכלב תשליכון אותו, דחשיב ליה כטרפה, ובגין דא הוה נחית דיוקנא דכלב לקבל ההוא דורונא, וקרפנא, ודא איהו פלב דאמר דוד עליו השלום (תהלים כב כב), הצילה מחרב נפשי מיד פלב יחידתי, וכל מלאכי חבלה דאינון פלבים צועקים צועקים במשמרת השניה של הלילה, הם צווחים ונובחים ואומרים הב הב, משום שהם מצד

הגיהנם, סם המות, שנאמר בה לעלוקה שתי בנות הב. הקרבן השני - כנגד שו"ר, שנאמר בו שור או כשב או עז וגומר, וכנגדו תפלת מנחה, שאמר עליה דוד, מצמיח חציר לבהמה ועשב לעבודת האדם. מה זה עשב? ע"ב ש', והם שבעים ושנים שמות שהם לבושים לשבעים ושנים שמות עליונים, כמו העשב שהוא לבוש לחטה, ומשום זה, להוציא לחם מן הארץ, והינו לחם אפירים אכל איש, וזהו הלחם של התורה.

ולעולם כל הקרבנות שחיתתן בצפון, משום שמצפון תפתח הרעה, (זהו צד הרע, ומשום שלא יהיה צריך מנשמתך) [שלא יסרד את נשמתך, האכילתו קרבן, לקום בו אם רעב שונאך האכילתו לחם ואם צמא השקהו מים, ואחר שהוא נוטל את דם הקרבן, לא יטל משלך] שמשם, אותו ששופך דם, מלחך אותו דם של בהמות, ומשום זה לא צריך לכסות אותו ממנו, לקים בו אם רעב שונאך האכילתו לחם ואם צמא השקהו מים. ואחר שהוא נוטל את הדם, מקריבים את הקרבן למעלה, שנאמר בו את קרבני לחמי לאשי, וכנגד השור הוא חמור נוער. אם זכו, הרי השו"ר מקבל את הקרבן, ואם לא, הרי חמור נוער, ומשום זה נאמר לא תחרש בשור ובחמור יחדו. יחדו כלומר, אל תגרם שיאכל החמור את קרבן השור.

הקרבן השלישי - של ערבית, קרבן העוף, שנאמר בהם שתי תורים או שני בני יונה וגומר, שאם זכו, הנש"ר של יעקב יורד

במשמרה תניינא דליליא, אינון צווחין ונבחיין ואמרין הב הב, בגין דאינון מסטרא דגיהנם סם המות, דאתמר ביה (משלי ל טו) לעלוקה שתי בנות הב הב.

קרנא תניינא לקבל שו"ר, דאתמר ביה (ויקרא כב כז) שור או כשב או עז וגומר, ולקבליה צלותא דמנחה, דאמר דוד עליה (תהלים קד יד) מצמיח חציר לבהמה ועשב לעבודת האדם, מאי עשב, ע"ב ש', ואנון ע"ב שמהן, דאינון לבושין לע"ב שמהן עלאין, כגוונא דעשב דאיהו לבושא דחטה, ובגין דא להוציא לחם מן הארץ, והינו לחם אפירים אכל איש (שם עח כ), ודא נהמא דאורייתא.

ולעולם כל קרבנין שחיתתן בצפון, בגין דמצפון תפתח הרעה (ירמיה א יד), (ס"א ודא יצר הרע, ובגין דלא יהא צריך מנשמתא דילך) (ס"א דלא יסרד נשמתא דילך האכילתו קרבנא, לקיימא ביה (משלי כה כא) אם רעב שונאך האכילתו לחם, ואם צמא השקהו מים, ולבתר דאיהו נוטל דמא דקרנא, לא יטול מדילך) דמתמן ההוא דאושיד דמא, מלחך ההוא דמא דבעירן ובגין דא לא צריך לכסאה לה מניה, לקיימא ביה אם רעב שונאך האכילתו לחם ואם צמא השקהו מים ולבתר דאיהו (דף טג ע"א) נוטל דמא, קרבין קרבנא לעילא, דאתמר בה (במדבר כב ב) את קרבני לחמי לאשי, ולקבליה דשור איהו חמור נוער, אם זכו הא שו"ר מקבל קרבנא, ואם לאו הא חמור נוער, ובגין דא אתמר (דברים כב י) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו, יחדו כלומר לא תגרם דיאכל חמור קרבנא דשור.

קרנא תליתאה דערבית, קרבנא דעופין, דאתמר בהון (ויקרא ה ז) שתי תורים או שני בני יונה וגומר, דאי זכו נש"ר א דיעקב נחית

לְקַבֵּל לֹוֹן, וְאִם לֹאוּ נִשְׂרָא דְסִטְרָא דְמִסְאָבוּ
נִין לְגַבֵּי יוֹנָה, וְכַפּוּם קַרְבָּנָא הָכִי יִתְרַבֵּי אוּ
יִתְזַעַר.

קַרְבָּנָא רְבִיעָאָה אָדָם, הָאִי אִיהוּ דְמִקְבֵּל
קַרְבָּנָא דְאָדָם, דְאִיהוּ מִחֻשְׁבָּה
דְקָרִיב וּמִיַּחַד פְּלֵא, וְעַלֵּיהּ אִתְמַר (שם א ב) אָדָם
פִּי יִקְרִיב מִכֶּם וּגְוַמְר, הָאִי אִיהוּ דְמִקְרַב קַרְבָּן
לִיהוּ"ה, וְדָא אוֹרִייתָא, וּבְגִין דָּא תְקִינּוּ
בְצִלוֹתָא לְמִשְׁמַע בְּהַ סֵפֶר תּוֹרָה, לְמַהֲוֵי בֵיה
קַרְבָּנָא שְׁלִים בְּאָדָם, דְאִתְמַר בֵּיה (שם י ט יד) זֹאת
הַתּוֹרָה אָדָם, וּבְגִין דָּא מְסִיר אָזְנוֹ מִשְׁמוֹעַ
תּוֹרָה גַם תִּפְלְתוּ תוֹעֵבָה (משלי כח ט).

וְכֹרֵ קַרְבָּנִין אֲלִין רְמִיזִין בְּגוּפָא דְבַר נֶשֶׁךְ
מוֹחָ"א וְלִיבָ"א וְרִיאָ"ה, אֵינּוּן אַרְיִ"ה
שׁו"ר נֶשֶׁךְ, קְטְרוּגָא דְלֵהוֹן כְּלָב חֲמוֹר נִין,
טַחו"ל מְר"ה וְכַב"ד, דְאֵינּוּן מִשְׁחִי"ת א"ף
וְחַמ"ה, מִחֻשְׁבָּה דָּא אָדָם, אִית מִחֻשְׁבָּה טָבָא
דְחִינּוּן טָבִין, וְאִית מִחֻשְׁבָּה בִישָׂא דְחִינּוּן
בִישׁוּן, וּמִחֻשְׁבָּה טָבָא אִיהוּ אָדָם טוֹב,
וּמִחֻשְׁבָּה בִישָׂא דָּא אָדָם רַע בְּלִיעֵל, אָדָם
לְהֵבֵל דְמָה.

לְקַבֵּל מוֹחָ"א אִיהוּ אַרְיִ"ה דְנַחֲתִית לְמִיכַל
קַרְבָּנִין, וְעַלֵּיהּ אִתְמַר (יחזקאל א ו) וּפְנֵי
אַרְיִה אֵל הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם, לְבָ"א לְשִׁמְאֵלָא
וְעַלֵּיהּ אִתְמַר וּפְנֵי שׁו"ר מֵהַשְּׁמַאל לְאַרְבַּעַתָּם,
רִיאָ"ה דָּא נֶשֶׁךְ דְאִית לָהּ גְדַפִּין דְפָרַח בְּהוֹן,
וְעַלֵּיהּ אִתְמַר וּפְנֵי נֶשֶׁךְ לְאַרְבַּעַתָּם, מִחֻשְׁבָּה
דְאִיהוּ אָדָם רְכִיב עַל פְּלֵהוֹן, וְאֵינּוּן מְרַפְּבָה
דִּילֵיהּ, כְּסוּסוֹן לְבָנֵי נֶשֶׁךְ.

חִיילִין דְמוֹחָא גְרַמִּי"ן בְּקַרְבָּנָא, וְתַקְרָבוּ
עֲצָמוֹת עֲצָם אֶל עֲצָמוֹ (יחזקאל לו
ט). חִיילִין דְרִיאָה וּדְלָבָא עֲרַקִין, קְשִׁירוֹ
וְחַבְּוּרָא, וְתַנּוּעָה דְלֵהוֹן רוּחָא דְכַנְפֵי רִיאָה, וְאִיהוּ רוּחַ אֱלֹהִי"ם מְרַחֶפֶת

לְקַבֵּל אוֹתָם, וְאִם לֹאוּ, הַנֶּשֶׁךְ שֶׁל
צַד הַשְּׂמָאָה נִין לִיוֹנָה, וְכַפֵּי
הַקַּרְבָּן כִּף תִּתְגַּדֵּל אוּ יִתְקַטֵּן.
הַקַּרְבָּן הַרְבִּיעִי - אָדָם, זֶהוּ
שֶׁמֶקְבֵּל קַרְבָּן שֶׁל אָדָם, שֶׁהוּא
מִחֻשְׁבָּה שֶׁמְקָרִיב וּמִיַּחַד הַכֹּל,
וְעַלֵּיו נֶאֱמַר אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם
וּגְוַמְר, זֶהוּ שֶׁמְקָרִיב קַרְבָּן
לִיהוּ"ה, וְזוֹ הַתּוֹרָה, וּמִשׁוּם זֶה
תִּקְנּוּ בְתַפְלָה לְשִׁמְעַ סֵפֶר תּוֹרָה,
לְהִיּוֹת בּוֹ קַרְבָּן שְׁלֵם בְּאָדָם,
שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם,
וּמִשׁוּם זֶה, מְסִיר אָזְנוֹ מִשְׁמַע
תּוֹרָה גַם תִּפְלְתוּ תוֹעֵבָה.

וְכֹרֵ הַקַּרְבָּנוֹת הַלְלוּ רְמִיזִים
בְּגוּפּוֹ שֶׁל הָאָדָם, מ"ח וְל"ב
וְרִאָ"ה, הֵם אַרְיִ"ה שׁו"ר נֶשֶׁךְ,
הַיְרִיכִים שְׁלֵהֶם כְּלָב חֲמוֹר נִין,
טַחו"ל מְר"ה וְכַב"ד, שֶׁהֵם
מִשְׁחִי"ת א"ף וְחַמ"ה. מִחֻשְׁבָּה
זֶה אָדָם. יֵשׁ מִחֻשְׁבָּה טוֹבָה שֶׁל
חַיּוֹת טוֹבוֹת, וְיֵשׁ מִחֻשְׁבָּה רַעָה
שֶׁל חַיּוֹת רַעוֹת, וּמִחֻשְׁבָּה טוֹבָה
הִיא אָדָם טוֹב, וּמִחֻשְׁבָּה רַעָה זֶה
אָדָם רַע, בְּלִיעֵל, אָדָם לְהֵבֵל
דְמָה.

בְּנֶגֶד הַמ"ח הוּא הָאַרְיִ"ה שִׁינּוֹרֵד
לְאָכַל קַרְבָּנוֹת, וְעַלֵּיו נֶאֱמַר וּפְנֵי
אַרְיִה אֵל הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם. הַל"ב
לְשִׁמְאֵל, וְעַלֵּיו נֶאֱמַר וּפְנֵי שׁו"ר
מֵהַשְּׁמַאל לְאַרְבַּעַתָּם. רִאָ"ה זֶה
נֶשֶׁךְ, שֵׁישׁ לָהּ כְּנָפַיִם שְׁפוּרְחַת
בְּהוֹן, וְעַלֵּיהּ נֶאֱמַר וּפְנֵי נֶשֶׁךְ
לְאַרְבַּעַתָּם. הַמִּחֻשְׁבָּה שֶׁהוּא אָדָם
רוֹכֵב עַל פְּלֵם, וְהֵם הַמְרַפְּבָה
שֶׁלוֹ, כְּסוּסִים לְבָנֵי הָאָדָם.

חַיּוֹת הַמ"ח - עֲצָמוֹת בְּקַרְבָּן,
וְתַקְרָבוּ עֲצָמוֹת עֲצָם אֶל עֲצָמוֹ.
חַיּוֹת הָרִאָה וְהַלָּב - עוֹרָקִים,
קֶשֶׁר וְחַבְּוּר, וְהַתַּנּוּעָה שְׁלֵהֶם
הַרוּחַ שֶׁל כְּנָפֵי רִיאָה, וְהוּא רוּחַ
אֱלֹהִי"ם מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם,

וְאִיהוּ רוּחַ אֱלֹהִי"ם מְרַחֶפֶת

(שהוא המוח), משום שראה (שהראש) כלולה משניהם, כמו שעוף מפנים וארץ, והם כלולים משניהם.

על המוח שורה ברכה, על הלב שורה קדושה, על הראה שורה היחוד, והמחשבה כלולה מפלם, והם: יברכה יהו"ה, יאר יהו"ה, ישא יהו"ה. יברכה במח, יאר בלב, שם אור העינים, כמו שבארוה הלב רואה, ישא בראה, שהוא שלום, זהו שפתוב וישם לך שלום.

והם שמיע"ה רא"ה רי"ח. שמיע"ה במוח, והוא בהפוף חו"ם, ששורה בלחות וקרירות של המוח לחמם אותו, מצד הגבורה, והוא אריה מצד הגוף, שור מצד הנפש, שהם אש ומים, אש שכלית מים יסודית, רא"ה בל"ב, שהוא אש, רא"ה ארי"ה, מים שכלית לקרר אש יסודי של הלב, שלא ישרף את כל הגוף.

ריח בראה, שיוצא לחטם, עליו נאמר ויפח באפיו נשמת חיים, וראה היא מצד המוח קרירה, ומצד הלב יבשה, והוא חציו מים יסודית וחציו יבשה יסודית, בגלל זה שורה עליה רוח שכלית, שהוא חם ולח. חם לחמם את הקרירות, לח להרטיב את היבש, זה שכלי וזה יסודי.

דבור זה אדם, שכלול מפלם, מי מוציא אותו? מחשבה, ומשום אלו השכליים היו יורדים בקרבן להקריב קרבן וליחד הפל, ואלה הם בתחית המתים, שבהם יהיה הקדוש ברוך הוא מקרב עצם אל עצמו, וגידים ועורקים, פלם לחבר זה עם זה, ויקבלו אלו באלו,

על פני המים (בראשית א ב) (נ"א דאיהו מוחא), בגין דריאה (נ"א דרישא) פלילא מתרוייהו, פגוונא דעופא ממיא וארעא, ואינון פלילן מתרוייהו. על מוחא שריא ברכה, על לבא שריא קדושה, על ריאה שריא יחוד, מחשבה כלילא מפלהו, ואינון יברכה יהו"ה יאר יהו"ה ישא יהו"ה (במדבר כד ו), יברכה במוחא, יאר בלבא דתמן נהורא דעינין, כמה דאוקמוה הלב רואה, ישא בריאה דאיהו שלום, הדא הוא דכתיב וישם לך שלום.

ואינון שמיע"ה רא"ה ריח"א, שמיע"ה במוח, ואיהו בהפוכא חו"ם, דשריא בלחותא וקרירותא דמוחא לחממא ליה, מסטרא דגבורה, ואיהו אריה מסטרא דגופא, שור מסטרא דנפשא, דאינון אש ומים, אש שכלית מים יסודית, רא"ה בלב"א, דאיהו אש, רא"ה ארי"ה, מים שכלית לקררא אש יסודי דלבא, דלא יוקיד כל גופא.

ריחא בריאה דנפיק לחוטמא, עליה אתמר (בראשית ב ז) ויפח באפיו נשמת חיים, וריאה איהי מסטרא דמוחא קרירא, ומסטרא דלבא יבישה, ואיהו חציו מים יסודית, וחציו יבשה יסודית, בגין דא שריא עליה רוחא שכלית, דאיהו חם ולח, חם לחממא קרירותא, לח לרטבא יבשותא, דא שכלי ודא יסודי.

דבור דא אדם, דפליל מפלהו, ומאן אפיק ליה מחשבה, ובגין אלין שכליים הו נחתין בקרבנא לקרבא קרבנא וליחדא כלא, ואלין אינון בתחית המתים, דבהון יהא קודשא בריך הוא מקרב עצם אל עצמו, וגידין וערקין פלהון לחברא דא בדא, ויקבלון אלין באלין,